

Honderd schreden verder

Paaschverhaal

door

P. J. KLOPPERS.

HARDERWIJK - H. A. BERENDS.

L. J. Leer & Co. Haarlem.

Prijs 10 Cent.. 25 Ex. f 2.25.. 100 Ex. f 6.50..

Honderd schreden verder.

Een Paaschverhaal

VOOR ONZE JEUGD

DOOR

P. J. KLOPPERS.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

Snelpersdruk, — H. W. Wilmerink, — Kampen.

I. Een vroolijk Christen.

„'t Was een late Paschen!’ zeiden de menschen en wie met ons naar de gewone vacantie verlangden, stemden het van harte toe. Vooral ditmaal scheen de tijd tus-schen Kerstmis en Paschen ons eens zoo lang te duren als anders. Of we dan zoo vervuld waren met de ge-dachte aan de opstanding van onzen Heere Jezus Christus, dat we nauwlijks ons verlangen bevredigen konden, om ter herinnering daaraan feest te vieren? Neen, lieve lezer, laat ik maar terstond bekennen, daaraan dachten wij veel te weinig en ons hart was daarentegen met geheel andere dingen vervuld. Mijn broeder zou een dag of acht te A. doorbrengen en wat mijzelve betreft, ik zou met Karel, den zoon van den notaris, een buitenlandsche reis onder-nemen. Waarom lacht ge? Gij denkt misschien aan de prairieën van Amerika of de ijsbergen van Zwitserland? Laat mij u dan eerst uit den droom helpen. Ons dorpje ligt op twee uur afstands van de grenzen. Even over de grensscheiding ligt een ander dorp, P. genaamd. Hier woonde Karels grootvader, een zes en zeventigjarige grijs-aard. Karel, die gewoon was, minstens twee feesten van het jaar bij zijn ouden grootvader te vieren, had mij tegen Kerstmis uitgenoodigd, hem te vergezellen. Doch toen het Kerstmis werd, lag de sneeuw zoo hoog op den weg, dat de tocht voor ons, jongens, niet te ondernemen was en bovendien, ik bleef met Kerstmis en Oudejaarsavond liever tehuis. Zoo besloten wij dan, onze buitenlandsche reis tot Paschen uit te stellen. 't Was een late Paschen, maar één voordeel hadden wij daarbij: 't weër was reeds tamelijk bestendig. Daarbuiten was alles reeds met een kleed van frisch groen bedekt en toen we eindelijk Za-terdags voor het feest uit school gingen, stond de lieve zon hoog aan den hemel en scheen ons een „goede reis” te wenschen. We voorspelden ons dan ook eene recht aangename wandeling.

„Komt ge mij halen?” zeide ik, toen ik bij het notaris-huis van Karel afscheid nam.

„Ja,” antwoordde hij, „ik kom om twee uur langs, maar maak, dat ge klaar zijt, want we moeten niet te laat op weg.”

„Ik zal er voor zorgen,” zeide ik en liep om half twee den tuin al eens op en neder, om te zien, of mijn makker nog niet in aantocht was. Klokslag twee uur waren we op pad. Jongens weten in den regel nog al goed op de klok te passen, als het uurtje van ontspanning slaan moet. Het was een heerlijke middag en de weg van ons dorp naar P... een der schoonste uit de geheele provincie. De dikke stammen der beuken en linden omzoomden den straatweg en bogen hunne kruinen boven ons hoofd tot een gewelf samen. Wel kon men het nog geen looverdak noemen, maar toch vertoonden zich de groene blaadjes reeds bij menigte en de vogels deden ons uitgeleide met hun vroolijk gekweel. Hier en daar prijkte een villa langs den druk bezochten weg en uit de perkjes in de tuinen verhieven zich de eerste bloemen der lente. Wij waren dan ook recht aangenaam te moede en, eer we het wisten, hadden we reeds een goed eind weegs afgelegd. Weldra hadden we den grensmaal bereikt en vonden het zeer grappig, dat we met den éénen voet in ons lieve vaderland, en met den andere in Pruisen staan konden.

„Als we nu deze laan uit zijn en gindschen hoek omslaan, dan kunnen we grootvaders huis al zien,” zeide Karel.

„Hoe lang duurt het nog, eer we er zijn?” vroegde ik.

„Nog een goed half uur, was het antwoord, „begint u de wandeling te vervelen?”

„o In 't geheel niet. Het kon mij niet schelen, at moesten we ook nog een uur loopen. Doch, zeg mij eens, Karel, wat voor een man is uw grootvader?”

„Wat voor een man? Wel! Een man met een grijs hoofd, een gerimpeld gelaat, blauwe oogen en een weinig gebogen....!”

„Nu, ja, dat weet ik altemaal wel. Ik geloof, dat ge

mij thans in 't zonnetje zetten wilt en dat kost hier al weinig moeite. 't Geeft mij wonder, zoo ge mij nog niet verzekert, dat uw grootvader maar één oog aan den rechterkant heeft. Maar als hij dan zoo precies gelijkt op andere zeventigjarigen, die ik wel eens meer gezien heb, dan moest ge mij eens eerlijk zeggen, of hij ook zoo streng en ongemakkelijk is, als zij."

„Streng? Ongemakkelijk?" riep Karel, „neen, Herman, dat lijkt er niets op. Ik heb nog nooit zoo'n prettigen ouden man gezien. Ik geloof, dat hij nog gaarne met ons de bergen af zou willen hollen, als zijn oude jaren het hem maar toelieten."

„En mijn vader zegt, dat hij zoo vroom is?"

„Dat is hij ook. Hoor eens, Herman," hernam mijn vriend, „ik heb wel eens van die vrome menschen tehuis gezien, waarmede ik in het geheel niet dweepte, maar zooals grootvader zou ik wel willen zijn. Hij is altijd opgeruimd, zelfs op die dagen, wanneer gij hem het minst zoo zoudt verwachten. Hij heeft al heel wat verliezen geleden in zijn leven en zeer veel moeite gehad. Drie mijner ooms en eene tante liggen daar ginds op het dorpskerkhof begraven. Zeven jaar geleden stierf grootmoeder plotseling en de oude man bleef daar alleen over. Op grootmoeders sterfdag gaan vader en moeder in den regel naar hem toe, doch zij vinden hem nooit droefgeestig en terneêrgedrukt."

„Dat begrijp ik niet!" riep ik verwonderd uit.

„Ik evenmin," zeide Karel, „maar aanstonds kunt ge uzelf overtuigen. Zie, dáár bij den ingang van het dorp, in dat kleine huisje, woont hij. Nog een stap of wat en we zijn er."

Het gesprek kwijnde. Karel was zeker te zeer vervuld met de gedachte, den ouden grootvader te ontmoeten, dien hij, zooals ik uit zijne woorden opmerken kon, zeer lief had. Ik liet mijne oogen dwalen over de heerlijke streek, die ons omgaf, hoewel ik met mijne gedachten niet daarbij stilstond. „Een oude, vrome, man! Zooveel smart en moeite en dan.... vroolijk en opgeruimd!" daarover

dacht ik in stilte na, dat wilde er maar niet bij mij in.

Tot mijmeren had ik echter niet al te veel tijd. Toen wij eene kromming van den weg achter ons hadden, riep Karel verheugd: „Daar kunnen we de kerk al zien en grootvader woont nog een aardig eindje aan deze zijde, schuins tegenover het kerkhof.”

„Tegenover het kerkhof!” herhaalde ik op een toon van verbazing, „en dan nog zoo vroolijk voor een oud man!”

„Wel ja,” hernam Karel, „doch laat u dat niet zoo bevreemden. In het eerst dacht ik juist als gij, maar nu ik al zoo dikwijls daar gelogeed heb, vind ik het niets akelig meer. Bovendien, grootvader is juist de man, om u daaraan te gewennen. Wacht maar eens! Hij zal u medevallen.”

Ik huiverde inwendig en toch — — de wind was stil, de lucht zoel en ik daarbij warm van de wandeling. Ik was echter volstrekt niet van de meening mijns vriends, dat ik spoedig aan mijn logies zou gewoon raken en berouwde het reeds voor mijzelve, dat ik mij had laten verleiden, Karel naar zijn vreemdsoortigen grootvader, van wien ik mij nu juist niet zooveel goeds beloofde, te vergezellen. Ik had wel eens gelezen, dat reizigers, die de gansche wereld om- en doorgezworven hadden, bij hun terugkomst, uitriepen: „Oost, West, tehuis best!” en ik — op mijne wandeling van twee uren meende ik reeds genoeg reiservaring opgedaan te hebben, om hun gelijk te geven. Had ik maar gedurfd, ik zou Karel de hartelijke groete aan zijn grootvader medegegeven, hem nog een aangenaam kwartiertje loopens gewenscht hebben en teruggekeerd zijn, doch.... bang, neen, moest ik het wezen, ik wilde het ten minste niet schijnen!

„Ziezoo, hier begint het erf al en het hekje staat open, alsof men ons precies wachtte. Ik zag een nette dorpswoning van eene verdieping, ter zijde en van voren door eenige bloemperkjes omgeven, waaruit de eerste lentebloemen ons vriendelijk welkom heetten. Dáár, met den stoel tegen de vensterbank geleund, in eene gemakkelijke houding zat een oud man, wiens grijze lokken door een

fluweelen kapje gedekt werden, en koesterde zich in de zachte lentestralen. Hij scheen in den bijbel te lezen, doch nauwlijks hoorde hij ons aan het hek rammelen, of hij keek op, legde den bijbel op de vensterbank, zette den langen gouwenaar tegen den muur, blies de laatste rookwolken weg en maakte aanstalten, om ons tegen te gaan. Doch Karel voorkwam hem en liep voor mij uit.

„Blijf zitten, grootvader, wij moeten toch bij u wezen! Dat gaat in eene moeite door! Hoe maakt u het?” en met deze woorden drukte hij zijn grootvader hartelijk de hand, terwijl de grijsaard zijn kleinzoon teeder aan de borst drukte.

„Best, mijn jongen, best! Wel, dat vind ik ferm van u, dat ge uw grootvader niet weêr teleurgesteld hebt. En hoe maken uwe lieve ouders het?”

„o Heel goed, grootvader! Zij laten u hartelijk groeten en Frits ook. Onze kleine Frans loopt al haast?”

„Zoo waarlijk! Doch gij hadt mij uw vriend wel eens mogen voorstellen! Laat mij eens eerst kennis maken! Jonge vriend, gij doet mij recht genoeg, Karel vergezeld te hebben. Is u de wandeling bevallen? Wacht eens, ge heet Herman, geloof ik, niet waar? Of wenscht ge liever, dat ik u jongeheer noem?” vroegde de grijsaard met een gullen glimlach.

„Liefst niet, mijnheer,” zeide ik, „noem u mij maar Herman, als het u belijft; ik ben nooit iets anders gewend. We hebben heerlijk gewandeld en ik hoop u niet lastig...”

„Wel, integendeel, mijn jongen!” viel mij de oude man in de rede, „ik heb zoo gaarne jong volk om mij heen. Komt, jongens, doet nu of ge tehuis waart. Trekt uw jassen uit en komt dan wat bij mij zitten? „Mietje! Mietje!” riep hij voorts, zich naar de deur wendende? „onze jongens zijn er al!”

„Ja, mijnheer, ik kom!” riep eene stem van binnen en een oogenblik later verwelkomde ons de huishoudster even vriendelijk, als haar heer dit gedaan had.

„Mietje, nu moest ge eens een kruik bier geven en

zet de tafel wat dichterbij, dan kunnen de jongens een boterham eten. Die smaakt na een paar uur wandelen."

Wij gingen intusschen naar binnen, ont deden ons van ons reisgewaad en zaten weldra tegenover den grijsaard, ieder gewapend met een glas bier en een snede boerenmik.

Ik durfde den ouden man niet aanstaren en toch ik kon mijne oogen bijna niet van zijn edel en vriendelijk gelaat afwenden. Daar lag zulk een trek van kalmte en opgewektheid over dat gezicht. Die oogen glinsterden nog zoo jeugdig en een glimlach speelde om de lippen. Misschien was het, omdat ik nimmer één mijner grootvaders gekend had, doch ik voelde mij zeer tot Karels grootvader aangetrokken. Schoon het mij nog onmogelijk was, aan „vroolijke christenen" te gelooven, indien ik ze mij denken kon, zou ik ze met zulk een gelaat in mijne verbeelding geteekend hebben. Dat de grijsaard opgeruimd was, ons geheele gesprek getuigde het en als ik hem aanzag, dacht ik mij hem zoo vroom en goed. Mij dacht, het kon niet anders: hij moest een christen zijn.

II. Een vriendelijke engel.

't Was Paaschmorgen. De lucht was grootendeels helder blauw; slechts hier en daar dreef een wolk, als om ons te waarschuwen, dat we nog niet te veel rekenen moesten op die eerste mooie dagen. De zon wierp hare glinsterende stralen door het geraamte van den lindeboom, die het venster van ons slaapkamertje beschaduwde en de zwaluwen tikten onder het voorbijgaan tegen de ruiten. Ik had heerlijk geslapen en was al recht tehuis in mijn nieuwe logies. Ik stond een oogenblik naar buiten te kijken, toen mijn oog terzijde op het kerkhof viel. Karel was ook gereed, plaatste zich achter mij en zeide: „Zie, daar hebt ge het kerkhof?"

„'t Is, of gij daarnaar verlangt," zeide ik, „zoo dikwijls praat ge er over."

„Verlangten? Neen, maar zijt gij er nog bang voor?"

„Bang? Ik ben er nooit bang voor geweest. Wie heeft u dat gezegd?”

„Niemand, doch ik dacht het zoo? Intusschen, grootvader zal u uwe vreeze wel verleen. Straks doen wij eene wandeling daarheen!”

„Is uw grootvader dat gewoon te doen?”

„Ja, elken Paaschmorgen, zoo dikwijls ik hier was, ging hij er heen. Doch kom, laat ons maken, dat we beneden komen, want de oude man is vroeg op.”

„Goedenmorgen! Goedenmorgen!” zoo beantwoordde de grijsaard onzen morgengroet. „Hebt ge kunnen slapen, Herman? Van Karel zijn we dat reeds gewoon, doch hoe is het met u?”

„o Ik heb heerlijk geslapen, mijnheer” antwoordde ik en de weinige woorden van onzen gastheer hadden weêr heel wat nevelen weggevaagd, die Karel's mededeeling van zoeven over mijn hart en mijn gelaat had gedreven.

„Komt, dan gaan we nu ontbijten!”

„En dan naar de kerk, voorts koffie drinken, eene wandeling, als het weêr goed is, eten, en....”

„Ja, gij kent het lijstje al op uw duimpje, Karel. Ge moet weten, Herman, ik kom al zoo'n beetje op mijn ouden dag,” zeide de grijsaard, glimlachende, „en oude menschen houden van gewoonte en regel.”

Ik kon Karel maar niet dankbaar zijn, dat hij zijn grootvader aan zijne gewoonte herinnerd hadt, maar deed mijn best om mede te glimlachen.

„Welk een heerlijke morgen is toch die Paaschmorgen!” zeide onze gastheer, toen wij met hem ter kerk gingen. „'t Is mij steeds, alsof de geheele natuur uit haar graf opstaat, om ons recht aan de opstanding van onzen Heer en Heiland te herinneren.”

„Ja, ik vind het ook een recht aangenaam feest!” antwoordde ik en Karel stemde hierin mede.

„Waarom, jongens?” vraagde onze oude vriend eensklaps en zag beurtelings Karel en mij met zijn door-dringenden blik aan. „Waarom vindt gijlieden het Paaschfeest zoo aangenaam?”

Wij aarzelden te antwoorden; ik werd niet het minst door de vraag van den grijsaard in de engte gedreven. Deze gaf het echter niet op. „Kom, Herman, dat moet ge mij nu eens eerlijk en rond vertellen. Met Karel spreek ik zoo dikwijls. Waarom verlangt gij naar Paschen?”

Ik begreep, te moeten antwoorden 'en zeide: „Och, mijnheer, dan komen de mooie dagen weêr aan en we kunnen er eens uit. Straks komen de vacantie en de zomertijd met al zijn genoegens!”

„Ei zoo, mijn jongen, verlangt gij zóó, dat de winter voorbij is? Dan kunt ge u ook wel eenigszins denken, hoe een oud man verlangen kan, dat de winter des levens haast voorbij ga en de eeuwige lente voor hem aanbreke. Zie, ik heb, dank zij de liefde van mijn trouwen Heiland, nooit gebrek geleden in den wintertijd mijns levens, maar toch, daarboven moet het heerlijk zijn! Dáár zijn er zoovelen reeds, die ik liefheb.... Doch, neen, jongens, ik wil geduld hebben en niet morren. Ik dwaal hier nog niet alleen, zooals de musch, die heinde en ver zwerft, om zijn voedsel te zoeken. Zoovelen zijn daarboven reeds, maar ik heb ook nog zoo-veel vrienden hier beneden en mijn Heer zorgt toch voor mij. Toch, vooral op een morgen als deze, kan ik mij verheugen bij het vooruitzicht, dat ik eens den wandelstok ginds neerleg, het reiskleed uittrek en voor goed tehuis ben. Hoe zalig moet het wezen, geene zonde of afdwalingen meer te kennen! Wat zal het heerlijk zijn, hen allen terug te vinden, den Heer te zien van aangezicht tot aangezicht en mij met al die kleine en groote zorgen des levens niet meer uit mijn luim te laten brengen!”

„U moet toch nog lang bij ons blijven, grootvader,” zeide Karel.

„Zoo de Heer wil, mijn jongen! Ik hoop, dat Hij mij leere, met blijdschap op Hem te wachten, totdat Hij komt en mij tehuis haalt. Doch, als ik het zeggen moet....”

„Zoudt u ons dan maar zóó willen verlaten?”

„Ik wil u eene andere vraag doen, Karel! Zoudt gij nog, niet gaarne met mij medegaan?”

Karels gelaat betrok en de oogen neerslaande, zweeg hij. Ook zijn grootvader zweeg en toen ik het waagde, een verstolen blik op diens gelaat te werpen, was het mij, alsof er een hemelsche glans, eene uitdrukking van onuitsprekelijk geluk over zijne trekken verspreid lag. Waarschijnlijk dacht hij in stilte voort en was reeds met zijn hart in den hemel. Spoedig hadden wij de kleine dorpskerk bereikt. De dominé sprak over de woorden: „Indien Christus niet opgewekt is, wij zijn de ellendigste aller menschen. Maar nu, Christus is opgewekt uit de dooden en is de eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn!” Hoe het kwam, ik weet het niet, maar ik luisterde, zooals ik nog nooit geluisterd had. Ik zat naast Karels grootvader en bemerkte meer dan eens aan zijne bewegingen, dat de leeraar hem naar het hart sprak. Eindelijk zeide deze „Amen!” Toen speelde het orgel zoo zacht en de gemeente zong eerbiedig:

Jezus leeft! Hij is verrezen!
 Jezus leeft in eeuwigheid!
 Ik zal eeuwig bij Hem wezen:
 Dat heeft Hij mij toegezeid!
 Eens zal ik, als Hij, verrijzen,
 Juichend opstaan uit het graf
 En dien Heiland eeuwig prijzen,
 Die mij 't eeuwig leven gaf.

Zou ik naar die kroon niet streven?
 Naar die kroon, die nooit vergaat?
 'k Wil alleen voor Jezus leven,
 Die mijn hoop geheel verzaadt!
 Wereld, ach, wat is uw waarde
 Bij 't volzalig hemelhof?
 Wijk, ja, wijk, o nietige aarde!
 Wijk, al wat mij boeit aan 't stof!

De oude man zong uit volle borst en zijn zilveren tenorstem verhief zich boven alle. Doch plotseling hield hij op. Hij nam zijn zakdoek en ik bemerkte, dat hij met zijne bevende hand een traan wegveegde. Toen viel hij weder in:

Wijk, ja, wijk, o nietige aarde!
 Wijk, al wat mij boeit aan 't stof!

Ik werd er koud van en zag onwillekeurig naar buiten, of er misschien eene bui over ons wegdreef. Doch neen, de lucht was helder blauw, de zon straalde vriendelijk door de kerkglazen, en — 't was hier beneden nog zóó schoon en het leven zóó zoet, meende ik. Toch benijdde ik den grijsaard, die zóó naar den hemel verlangde en mijn eigen geweten zeide, dat het eigenlijk zóó moest zijn. Nu echter was ik genezen van mijn dwazen waan, dat christenen niet vroolijk zouden kunnen zijn. Iemand, als Karels grootvader, die den Heer liefhad, die geloofde, dat zijn Heiland, al wat Hij hem in dit leven gaf, tot zijn eeuwig heil deed toekomen, die zeker wist, dat de Heer hem eenmaal zou opwekken en hem bij Zich in den hemel nemen, zou die geen „vroolijk Christen” zijn? Dat was echter met mij gansch niet het geval.

Mietje ontving ons met een kop warme, geurige koffie en wij zaten een uurtje heel aangenaam over het dorp van onzen gastheer en het onze te spreken, over de school en de onderwijzers, over onze genoegens en onze vacantie. De grijsaard stelde daarin zooveel belang en praatte over onze jongensvreugde zoo gul mede, dat ik het in stilte betreunde, geen mijner grootvaders gekend te hebben, meenende, dat ze dan zeker precies zouden gelijken op dezen grijsaard.

„Wel, willen we dan nu een eindje gaan loopen?” vraagde eindelijk onze gastheer. Ik wil wel eerlijk bekennen, dat ik het met dezen tocht nog niet bijzonder eens was, doch na de kennismaking met Karel's grootvader was mij eene wandeling naar het kerkhof onder zijn geleide toch niet meer zulk een schrikbeeld. Wij kleedden ons dus en togen op weg. Karel had goed geraden. Wij sloegen de kleine peppellaan in en stonden weldra voor de groote poort, die toegang tot den godsakker verleende. Boven de poort stond in hardsteen de tekst gebeiteld: „Zalig zijn de dooden, die in den Heer sterven!” Het kerkhof was een rustig en bekoorlijk plekske grond.

„Op Paaschmorgen moet ik altijd eens hier zijn, Herman,” zeide de grijsaard. „Hier kan ik mij, dunkt mij, beter voorstellen, wat het feest mij eigenlijk te zeggen heeft. In mijne gedachten zie ik den dag naderen, wanneer de Heer komt op de wolken des hemels. 't Is mij dan, als zag ik Hem daar, omringd door al Zijne heilige engelen. Als hoorde ik Hem tot die graven spreken: „Wordt geopend!” en tot de lieve dooden, die dáár slapen: „Komt uit!” Dan zie ik ze in mijne verbeelding verrijzen uit de aarde en zij hebben allen een nieuw, een heerlijk lichaam, waarin geen zonde meer woont noch verwoesting aanricht. Dan zie ik hunne heilige aangezichten vol van hemelglans, en zij staren omhoog en zweven naar de wolken, den Heer tegemoet.”

„Herman dweept anders niet erg met eene wandeling op het kerkhof, doch ik heb hem gezegd, dat u hem daaraan wel gewennen zoudt?”

„Dat wil ik juist niet zeggen. Eene wandeling over zulk eene heilige plaats moet ons nooit zoo koel afgaan, alsof het eene zeer gewone zaak ware, maar evenmin is het goed, er tegen op te zien en waarom zoudt gij dit, Herman?”

Ik was niets aangenaam gestemd, dat Karel mijne gedachten verraden had, maar nu ze eenmaal bekend waren, wilde ik ronduit zeggen, wat ik dacht.

„Mijnheer, ik benijd hen nog niet, die hier reeds rusten. Mij dunkt, het leven is zoo aangenaam voor jonge menschen en ik wil wel zeggen, dat ik nog niet klaar ben, om te sterven.”

„Ge zijt een eerlijke jongen, zou ik zeggen, Herman, maar daarmee zijt gij niet gebaat. Ik zou denken, dat het voor u heel goed is, deze wandeling mede te maken. Gij en velen met u vinden het leven zóó zoet en de gedachte aan den dood stemt hen zóó somber, dat ze die liefst uren ver van hen wegdrijven. Doch laat ons een weinig voortwandelen! Hier ligt een kindje van één jaar te sluimeren naast haren broeder, die nauwlijks zijn twaalfde jaar ingetreden was, toen de Heer den jongen tot zich riep.

Ginds, onder dien treurwilg, rust een achttienjarig meisje, die al het schoone en aangename van het leven genoot. Plotseling werd zij opgeroepen, om voor den Heer te verschijnen. Ik zou u meerderen, ja, velen kunnen noemen, die op jeugdigen leeftijd door den dood werden weggenomen. Doch gij gevoelt reeds, wat ik u zeggen wil. Wat baat het, of wij niet aan den dood willen denken: hij denkt wel aan ons. Zie mijn jongen vriend," ging de waardige man voort, „ik wil u niet bang maken, ik wensch u geen vrees aanjagen, doch, of ge er over denken wilt of niet, ge weet het toch, dat wij geen oogenblik zeker zijn van ons leven. Zou het nu niet wijzer en geruster zijn, zich voor de ure des doods te bereiden, dan maar gedachteloos voort te leven en telkens door onrust gekweld te worden, als we aan den dood denken."

„Ik wenschte, dat ik er rustiger over denken kon, mijnheer. Als iedereen er zoo over dacht als u, dan zou wel niemand bang meer zijn, om te sterven."

„Waarom kunt gij dit niet, jongen? Gij weet, dat gij nog niet klaar zijt voor den hemel. Gij beiden hebt van uwe ouders dikwijls gehoord, dat de Heer u daarvoor bereiden wil, zoo gij het Hem slechts welgemeend vraagt. Hij kent uw verkeerd en boos hart, nog beter dan gij-zelve het kent, doch, zoo u uwe zonden tot een last zijn, Hij wil u van de macht der zonde verlossen. Daartoe heeft Hij geleden, daarvoor is Hij gestorven. Nu is Hij opgewekt, opdat Hij degenen, die Hem liefgehad hebben, eeuwig bij zich in den hemel zou doen wonen, waar geen zonde meer over de ziel, geen dood meer in hun verheerlijkt lichaam heerschen zal. Voor hen is de dood geen vreesverwekkende verschijning meer, maar een engel des lichts en des vredes en als deze aan hun deur klopt en hen roept, zijn zij bereid om hem te volgen naar hun Heiland en Heer. Zij behoeven zich niet te verontrusten, zij kunnen zeker en onbezorgd hun weg door dit leven met blijdschap reizen, doch de lichtzinnigen hebben geen vrede. Verlangt gij waarlijk gerust te leven, Herman?"

„Ja,” zeide ik, „maar...”

„Maar...” vervolgde de grijsaard, toen hij bemerkte, dat ik aarzelde, voort te gaan, „maar gij zoudt wel twee dingen tegelijk doen willen: den Heer dienen en de zonde. Dat gaat niet, lieve vrienden! Eén van beiden moet gij kiezen en het andere geheel vaarwel zeggen. Bedenkt, hoe vreeselijk het zijn zou, zoo ge onverwacht en snel van hier geroepen werd, om voor dien God te verschijnen, wien ge in dit leven hebt veracht om der ijdelheid dezer wereld uw hart te geven. Welk een jammerlijk genot smaken wij, ook te midden van de vervulling onzer ijdele wenschen en zondige begeerten! Zij zijn niet in staat de vrees te overwinnen voor dit smalle paadje, waarlangs men ons vroeg of laat allen dragen zal naar — het graf. Bedenkt dit wel, lieve jongens, en neige de Heer zelf uwe jeugdige harten, om de zonde vaarwel te zeggen en Hem lief te hebben met een volkomen hart. Ik wil Hem dit voor u beiden vragen, zoolang ik nog ginds woon.” Wij drukten den edelen man de hand en wandelden een oogenblik zwijgende aan zijne zijde, toen wij op een afgezonderd plekje een steen zagen liggen, waarnevens een „bank stond.”

„Zie, hier is mijne kleine woning reeds bereid. Ze is slechts honderd schreden van ons huis verwijderd: ik zal het mijne vrienden bij hun laatsten dienst niet moeilijk maken. Daar hoop ik weldra stil te rusten, naast mijne lieve vrouw en kinderen, totdat de Heer der opstanding ons allen wekt, totdat we samen naar dien hemel reizen daarboven, waar men des levens nimmer moede wordt.”

Hoe heerlijk stond de grijsaard daar! Een hemelsche lach speelde om zijne lippen en hij hield zijne oogen omhoog gericht, alsof hij verlangde te zien, of zijn Heer nog niet komen zoude. Diep geroerd stonden wij aan zijne zijde. Ik zal het nooit vergeten.

„Komt, jongens, laat ons gaan?” zeide hij eensklaps, „Mietje zal waarlijk niet weten, waar we blijven! Doch als ik hier alleen met mijne gedachten ben, kan ik ook eer klaar komen.”

„Wel!” zeide Karel, toen we een oogenblik alleen waren, zijt ge nog bang om naar het kerkhof te gaan?”

„We moesten tenminste niet bang daarvoor zijn, Karel, doch ik wenschte, dat ik zulk een grootvader had! Ik heb hem zoo lief, alsof hij de mijne ware!”

„Dat wist ik wel vooruit,” zeide Karel, „hij is altijd even vroolijk en hij is zoo waarlijk vroom!”

„Ik wilde wel dat ik ook zoo ware!”

III. Honderd schreden verder.

Eén jaar later en — Karels grootvader rustte honderd schreden van het boerenhuis aan den weg in de stille, kleine woning, die hij zichzelve op den godsakker uitgekozen had. Daar sluimert hij in vrede, totdat de Heer des levens hem en de zijnen opwekt, om eeuwig bij Hem in den hemel te zijn.” Zalig zijn de dooden, die in den Heer sterven!”

Karel gaat niet meer uit gewoonte naar het kerkhof en ik ben niet zoo bang meer, om daarover te wandelen. Doch nimmer vergeet ik den edelen grijsaard en zoo dikwijls ik aan zijne woorden denk, zou ik wel elk levenslustig kind eens willen vragen:

„Zijt gij bereid om te sterven? Zoo ja, wees dan blijde! Ik gun het u van harte, mijn lieve kind, doch indien niet, o, speel niet met den ernst des levens!”

Vier een recht aangenaam Paaschfeest, lieve lezer!

EEN NIEUW LEVEN
PAASCHVERNAAL
door Voor de Jeugd

P. J. KLOPPERS.

WAT DOET GIJ VOOR MIJ
PAASCHVERNAAL

voor onze kinderen
door

P. J. KLOPPERS

Prijs van elk (met geill. omslag)
10 Cent.. 25 Ex. f 2.25.. 100 Ex. f 6.50.